

Oscar Rocabert | Veure's les Orelles

L'altre dia la Francesca em va parlar de dos poetes: Joan Vinyoli i Enric Casasses. En Casasses sempre ha fet pública la seva admiració cap a en Vinyoli. En Vinyoli, en canvi, va morir abans que en Casasses fos conegut de debò.

La Francesca, després de llegir poemes d'un i de l'altre, me'n va donar la seva primera impressió. Parlant curt, em va semblar que deia que en Vinyoli era més profund quan escrivia, i que en Casasses, en canvi, es perdia a vegades en les paraules.

Això em fa recordar dos poetes més, que no s'assemblen en gairebé res: un d'antiacadèmic, en Brossa, i un de bastant acadèmic, en Gabriel Ferrater.

Aquests dos van mostrar, des del començament de la seva escriptura, una gran preocupació: com explicar les coses i amb quines paraules fer-ho.

En Brossa, en un llibre que es deia *Em va fer Joan Brossa*, no parava de sospitar de les paraules. En un altre llibre, *Sumari astral*, encara en sospitava. En Ferrater, al final del seu llibre *Da nuces pueris*, deixava clar que la poesia era bastant més que un joc de paraules i conceptes. Només va fer tres llibres de poemes.

En Vinyoli, el 1937, va publicar el seu primer llibre, *Primer desenllaç*. En va quedar tan descontent que no va voler fer cap altre llibre fins molts anys més tard. Els tenia por, a les paraules

(potser la mateixa por que li feia el fet de ser poeta).

Encara ara, llegint en Casasses, hi trobem un projecte, el mateix que va tenir quan va començar a escriure: ser poeta. Curiosament, les paraules, durant els anys d'escriptura, de manera subtilíssima, se'ns l'han anat menjant com a poeta. Perquè, de manera una mica màgica, ajunta en ell una contradicció: vol escriure poesia més enllà de les paraules, però al mateix temps ens omple els poemes de cites, encara que no ho sembli, acadèmiques del tot.

Sovint barreja el divulgador amb el poeta. Com ens podrem treure de sobre la sensació que no ens dona tota la teca que ens pot donar amb la poesia? •